

PAUL CLAUDEL:

KÖNNYEK AZ ÉJSZAKÁBAN

*Türelmesnek neveztek, pedig csak a szeretet zár e hegyek közé,
ahonnan nincs szabadulás.*

*Mondjátok, ki adja vissza nékem a szabad teret és a szabad-
ság szelének nyers szárnycsapását, mely — mint durva
táncos a párját — a magasba repít?*

*Ó! ki beszél nekem szabadságról? Csak az tudja megérteni,
mi az,*

*Aki fogoly volt, és préda, kit nem véd a törvény, és menek-
külő vad!*

*Most pedig olyan vagyok, mint egy sebzett madár, mely le-
hullott a vándorseregből, s a baromfiudvaron szekér
alatt rak fészket!*

*... És száműzöttnek kell ahhoz lenni, hogy rádöbbenjünk: mi
a haza.*

*Ó! ki adja vissza nékem a hazát és a selyemnél békésebb bü-
zatengert, mely a júliusi éjszakában a lábunk alatt
hullámzott.*

*Ó! csak egy pillanatig hallhatnék perelni két hangot hazám.
nyelvén, és a kozák gitár pengését, és láthatnám
azt a pislákoló tüzet, ott a Visztula kanyarában!*

Nem a ti nyomorúságos felszaggatott földdarabjaitok ezek.

Mély föld ez, s a szivemig ér!

*A sóhajtó és egyetlen hullámban hömpölygő teljes éjszaka ez.
A lélegző és mindenünnen feltörő élet vizözöne ez, melyen a
csillag fénye úgy csattog, mint eső a víztükrön.*

*Az én országomban úgy élnek az emberek, mint halak élnek
a vízben, mint kis madarak az erdőben.*

*A végtelen mezők ölén s a tengerben, melyet ők hoztak létre.
És a szél egyetlen oldalról hozza erre a végtelen hullámtor-
laszra létük értelmét lelkenek.*

A hatalmas Céres-szel egyesültek!

*És most már érett a száműzetés termése, de tudom, hogy majd
megismer és hogy szemem nem változott meg.*

*Ó! csak még egyszer láthassam a simogató és zárt arcot, és a
testvért, aki nem vetheti le álarcát és azt a halk mosolyt
ajkán, mely összeszorítja az ember szívé!*

Csak mi tudjuk, hogy mennyit szenvedtünk.

*Az aratás már érett, de tudom, hogy szemem nem változott
meg annyira, mint annak a büszke lánynak a szeme, aki
valamikor meghódolt egy férfinak.*

Az a két kék szem az övéiben, fagyos részegséggel telten!

*És úgy hiszem, szíve nyitva áll előttem, de tudom, hogy a szel-
leme zárt, s nem árulja el nekem, mit gondol.*

Laeta, latin föld derűs lánya, és te, sötét egyiptomi lány, itt a

balomon, sorsotok nem olyan boldog, mint az enyém.
 Boldog, aki szeret, de boldogabb, aki szolgál, akire szükség
 van és akiket a felbonthatatlan szükség
 Összefűz, mintha ketten egy harmadik személy lennének!
 A holnap ott kezdődik, ahol megszűnik távollétünk!
 És nemcsak róla s rólam van szó, egy egész felosztott nép vá-
 gyódik bennünk.
 Kelet és Nyugat közt, ahol lejtő nélkül válnak el a vizek, Eu-
 rópa közepén él egy felosztott nép.
 A természettől nem kapott határokat, királya sem született,
 csak emberek határolják minden oldalról.
 De elárasztották földjét, mint egy szántót.
 És szomszédai három részre osztották, mint hogyha szélfűvás-
 kor, a határkövek és oszlopok
 Meg tudnák akadályozni, hogy a vetés szabadon hömpölyög-
 jön e gyökereinél fogva rab tenger egyik végétől a má-
 sikig!
 Három nép között egy elmerült nép él!
 Isten akarta így, hogy Kelet és Nyugat, az eretnecség és sza-
 kadárság között, ott, ahol Európa három darabra szakad,
 Legyen egy örökös áldozat és egy szíve szerint való nép:
 És Lengyelországnak még a neve sem található a térképen.
 Sem a természet, sem a vér, sem a tekintély, sem a szokás,
 sem e világ bármilyen érdeke nem tudta egyesíteni,
 Itt nincsenek gazdagok és szegények, mindnyájan iga alatt
 nyögnek.
 Csak az akarat közös, a szeretet és a három egymáshozvágódó
 sokaság szíve,
 Mint a három Egyházé,
 Egy nép a három erőnyben,
 A Hitben, Szeretben és a minden emberi reménykedést meg-
 haladó Reményben.
 És amikor utoljára láttam férjemet (mielőtt egy reménytelen
 küldetés másfelé szólitotta volna),
 Emlékszem! Ugyanolyan éj volt, mint ma,
 Valahol Európa közepén, egy öreg parkban, a cseh hárs alatt.
 Ott voltunk, a kristálypoharak előtt, tizenketten, elválásra fel-
 készülten,
 És az éjszakában csak a cigaretták vörös hegyét lehetett látni,
 két-három ajkon.
 (Mindnyájan meghaltak.)
 Egy gyémánt világította meg a szép meztelen nyakat,
 Mint nagy vízcsepp, mely anyagtalan vizekből került a sűrű fe-
 kete haj alá.
 Csak a hatalmas körutakon hallatszott egy fogat tompa dü-
 börgése,
 És a kert két ellentétes széléről a zenekarok beszélgetése:
 Az enyhe szél oly különösen hol összeteretle, hol szétkergette
 a rézdobok rikoltását.

1918.

Just Béla fordítása